

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2SŽ/10/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013010052
Dátum vydania rozhodnutia:	12.02.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9013010052.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci navrhovateľky: MARKÍZA-SLOVAKIA, spol. s r.o., Bratislavská 1/a, Bratislava, právne zastúpenej: Advokát Zlámalová Zuzana, s.r.o., so sídlom Trnavská 11, Bratislava, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisiu, Dobrovičova č. 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/017/2013 zo dňa 12. marca 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/017/2013 zo dňa 12. marca 2013 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľke náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľka j e p o v i n n á zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 € na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v štátnej pokladnici pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút : BÚ - depozitný účet neúročený č. XXXXXXXXXXXX/XXXX v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Rada pre vysielanie a retransmisiu rozhodnutím č. RP/017/2013 zo dňa 12. marca 2013 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ a h/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) postupom podľa § 71 zákona o vysielaní a retransmisii uložila navrhovateľke podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii pokutu určenú podľa § 67 ods.5 písm. a/ uvedeného zákona vo výške 36 509 € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 33 ods. 4 písm. a/ tohto zákona tým, že:

1. dňa 7. decembra 2010 o cca 18:40 hod, dňa 18. decembra 2010 o cca 12:33 hod a o cca 22:47 hod a dňa 26. decembra 2010 o cca 19:24 hod na programovej službe TV MARKÍZA a dňa 19. decembra 2010 o cca 17:45 hod a o cca 19:30 hod na programovej službe DOMA odvysielala reklamný šot na liek Pantoloc control, počas ktorého sa po dobu cca 5 až 6 sekúnd v dolnej časti obrazovky zobrazila

textová informácia, cit.: „Liek na vnútorné použitie. Obsahuje panto (o)prozol 20 mg. Pozorne prečítajte poučenie o správnom používaní lieku obsiahnuté v písomnej informácii pre používateľov. O najvhodnejšom použití lieku sa poraďte s lekárom alebo lekárnikom. Nie je určený pre osoby mladšie ako 18 rokov.“,

2. dňa 18. decembra 2010 o cca 20:51 hod odvysielala v rámci programovej služby TV MARKÍZA reklamný šot na liek MIG-400, počas ktorého sa po dobu cca 4 sekundy v dolnej časti obrazovky zobrazila textová informácia, cit.: „MIG - 400 obsahuje ibuprofén. Pred použitím si pozorne prečítajte príbalovú informáciu pre používateľov a údaje na obale. O používaní lieku a prípadnom riziku a nežiaducich účinkoch sa poraďte s lekárom alebo lekárnikom. Liek na vnútorné použitie.“,

3. dňa 22. januára 2011 o cca 21:33 hod odvysielala v rámci programovej služby TV MARKÍZA reklamný šot na liek ASPIRIN COMPLEX, počas ktorého sa po dobu cca 1 až 2 sekundy v dolnej časti obrazovky zobrazila textová informácia, cit.: „Pred použitím si pozorne prečítajte poučenie o správnom používaní lieku, údaje na obale a pripojené informácie o výroku. O používaní liekov a prípadnom riziku a nežiaducich účinkoch sa poraďte s lekárom alebo lekárnikom.“,

4. dňa 22. januára 2011 o cca 21:53 hod odvysielala v rámci televíznej programovej služby TV MARKÍZA reklamný šot na liek COLDREX MaxGrip Lemon, počas ktorého sa po dobu cca 3 až 4 sekundy v dolnej časti obrazovky zobrazila textová informácia, cit.: „Coldrex MaxGrip je liek na vnútorné použitie. Pred použitím si pozorne prečítajte poučenie o správnom použití lieku. O použití lieku sa poraďte s lekárom alebo lekárnikom.“,

5. dňa 18. decembra 2010 o cca 14:34 hod a dňa 22. januára 2011 o cca 20:10 hod v rámci televíznej programovej služby TV MARKÍZA odvysielala reklamný šot na liek Theraflu prechladnutie a chrípka, počas ktorého sa po dobu cca 5 sekúnd v dolnej časti obrazovky zobrazila textová informácia, cit.: „Theraflu® prechladnutie a chrípka je liek na vnútorné použitie. Pred použitím si pozorne prečítajte písomnú informáciu pre používateľa. O najvhodnejšom použití a prípadných vedľajších účinkoch liekov sa poraďte s lekárom alebo s lekárnikom. A teraz sila Theraflu vo väčšom ekonomickom balení výhodnejšie až o 15 %.“,

6. dňa 22. januára 2011 o cca 20:36 hod v rámci televíznej programovej služby TV MARKÍZA reklamný šot na liek Voltaren Emulgel, počas ktorého sa po dobu cca 3 až 4 sekundy v dolnej časti obrazovky zobrazila textová informácia, cit.: „Voltaren Emulgel obsahuje diclofenacum diethylaminum. Liek na vonkajšie použitie. Pred použitím si pozorne prečítajte poučenie o správnom používaní lieku, údaj na obale a pripojené informácie o výrobku. O používaní liekov a prípadnom riziku a nežiaducich účinkoch sa poraďte s lekárom alebo lekárnikom.“,

7. dňa 12. februára 2011 o cca 10:58 hod v rámci televíznej programovej služby TV MARKÍZA odvysielala reklamný šot na lieky Tantum Verde, počas ktorého sa po dobu cca 5 až 6 sekúnd v dolnej časti obrazovky zobrazila textová informácia, cit.: „Liečivo v liekoch Tantum Verde pastilky P 3 mg, Tantum Lemon, Tantum Verde Spray a Tantum Verde Spray Forte je benzydamin hydrochlorid. Pred použitím si pozorne prečítajte poučenie o správnom používaní lieku, údaje na obale a pripojené informácie o výrobku. O používaní liekov a prípadnom riziku a nežiaducich účinkoch sa poraďte s lekárom alebo lekárnikom.“,

8. dňa 7. januára 2011 o cca 20:32 hod v rámci televíznej programovej služby DOMA odvysielala reklamný šot na liek MUCOSOLVAN Retard, počas ktorého sa po dobu cca 2 až 3 sekundy v dolnej časti obrazovky zobrazila textová informácia, cit.: „Liek na vnútorné použitie. Pozorne čítajte informáciu pre používateľov. O použití sa poraďte s lekárom alebo lekárnikom.“,

9. dňa 13. januára 2011 o cca 21:29 hod odvysielala v rámci programovej služby TV MARKÍZA reklamný šot na liek Linex, počas ktorého sa po dobu cca 4 sekundy v dolnej časti obrazovky zobrazila textová informácia, cit.: „Pred použitím si pozorne prečítajte poučenie o správnom používaní lieku, údaje na obale a pripojené informácie o výrobku. O používaní liečiv a prípadnom riziku a nežiaducich účinkoch sa poraďte s lekárom alebo lekárnikom.“,

10. dňa 18. decembra 2010 o cca 13:12 hod a cca 21:29 hod odvysielala v rámci programovej služby TV MARKÍZA reklamný šot na liek Olynth HA, počas ktorého sa po dobu cca 5 sekúnd v dolnej časti obrazovky zobrazila textová informácia, cit.: „Lieky Olynth HA 0,05% a Olynth HA 0,1% obsahujú xylometazolini hydrochloridum. Nosové roztokové aerodisperzie. Pred použitím si pozorne prečítajte písomnú informáciu pre používateľov.“,

pričom v dôsledku krátkej dĺžky zobrazenia a slabej čitateľnosti uvedených textových informácií nebolo

zabezpečené, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku.

Rada rozhodla v správnych konaniach č.: 105-PLO/O-903/2011, 153-PLO/O-1616/2011, 162-PLO/O-1625/2011, 164-PLO/O-1627/2011, 157-PLO/O-1620/2011, 160-PLO/O-1623/2011, 274-PLO/O-2405/2011, 245-PLO/O-2088/2011, 247-PLO/O-2090/2011, 151-PLO/O-1614/2011, 152-PLO/O-1615/2011.

Rada v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne opísala skutkový stav každého čiastkového skutku zistený v správnych konaniach a procesné úkony účastníkov tohto konania.

V odôvodnení rozhodnutia uviedla, že preskúmanému rozhodnutiu predchádzalo 11 čiastkových rozhodnutí Rady, rozhodnutie RP/16/2011 zo dňa 26. apríla 2011, ktorým bola navrhovateľke uložená pokuta vo výške 4 450 eur, a rozhodnutia RP/29/2011, RP/31/2011, RP/33/2011, RP/36/2011, RP/38/2011, RP/39/2011, RP/41/2011, RP/44/2011, RP/47/2011, RP/49/2011 zo dňa 7. júna 2011, ktorými bola navrhovateľke v každom z týchto rozhodnutí uložená pokuta vo výške 3 320 eur, a to za porušenie povinnosti ustanovenej v § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii za to, že ako účastník konania nezabezpečila, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku.

Proti týmto rozhodnutiam podala navrhovateľka opravné prostriedky na Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý po preskúmaní veci predmetné rozhodnutia Rady zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie, a to z dôvodu, že Rada vyhodnotila všetky skutky, ktorými bol porušený § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii, ako samostatné správne delikty, za ktoré uložila samostatné pokuty, pričom s poukazom na § 122 ods. 10 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „TZ“), ktorý sa mal na danú vec analogicky použiť, tieto skutky tvoria len čiastkové útoky tzv. pokračovacieho správneho deliktu. Najvyšší súd ustálil, že Rada porušila princípy správneho trestania, pretože jej úlohou bolo vydať jedno rozhodnutie a uložiť jednu sankciu. Na základe záverov najvyššieho súdu bolo povinnosťou Rady vysporiadať sa aj s otázkou vymedzenia okamihu prerušujúceho jednotu skutku, pričom Rada s prihliadnutím na ustanovenie § 122 ods. 13 TZ uviedla, že skutok, ktorý je spáchaný po doručení oznámenia o začatí správneho konania, už nebude čiastkovým útokom pokračujúceho deliktu, ale pôjde o nový správny delikt. Za nedostatok v predmetných rozhodnutiach Rady najvyšší súd považoval aj skutočnosť, že v rozhodnutiach absentoval dostatočný opis skutkov, ktorými malo dôjsť k porušeniu zákona o vysielaní a retransmisii, a preto uložil Rade v ďalšom konaní jasne a presne určiť kritériá, podľa ktorých Rada rozhoduje o tom, či výzva podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii, bola jednoznačná a zrozumiteľná.

V súlade s právnym názorom najvyššieho súdu Rada rozhodnutím č. RP/10/2012 zo 6. marca 2012 rozhodla o porušení povinnosti podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii tým, že účastník konania odvysielal vyššie uvedené reklamy na lieky a reklamy na lieky Olynth HA zo dňa 5. marca 2011 o cca 22:33 hod a Nalgesin S zo dňa 7. marca 2011 o cca 19:50 hod, pri ktorých v dôsledku krátkej dĺžky zobrazenia uvedených textových informácií nebolo zabezpečené, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku, za čo mu uložila sankciu - pokutu vo výške 43 147 € (trinásťkrát 3319 €). Proti uvedenému rozhodnutiu podala navrhovateľka odvolanie, o ktorom najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 8Sž/6/2012 zo dňa 30. januára 2013 rozhodol tak, že rozhodnutie Rady č. RP/10/2012 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení najvyšší súd uviedol, že Rada ukladala sankciu za pokračujúci správny delikt a s poukazom na § 122 ods. 13 TZ analogicky odvodila, že skutok, ktorý je spáchaný po doručení oznámenia o začatí správneho konania, už nebude čiastkovým útokom pokračujúceho deliktu, ale pôjde o nový správny delikt resp. o čiastkový útok nového správneho deliktu, pričom však túto analógiu žiadnym spôsobom nespresnila. Podľa najvyššieho súdu nie je zrejmé, ktoré oznámenie o začatí správneho konania Rada brala do úvahy, keď konania o jednotlivých čiastkových útokoch sa začali dňa 15. februára (doručené navrhovateľke dňa 1. marca 2011), 15. marca 2011 (doručené navrhovateľke dňa 30. marca 2011), 29. marca 2011 (doručené navrhovateľke dňa 12. apríla 2011), 12. apríla 2011 (doručené navrhovateľke dňa

26. apríla), 26. apríla 2011 (doručené navrhovateľke dňa 9. mája 2011), pričom v opise skutku boli zahrnuté aj čiastkové útoky zo dňa 5. marca 2011 a 7. marca 2011, teda spáchané po doručení „prvého“ oznámenia o začatí konania. Odporkyňa podľa najvyššieho súdu neuviedla, na základe akých iných skutočností boli aj tieto uvedené vo výroku napadnutého rozhodnutia, keď odôvodnenie by nasvedčovalo tomu, že čiastkové útoky spáchané po 1. marci 2011 (doručení „prvého“ oznámenia) budú považované za ďalší správny delikt, resp. jeho čiastkové útoky.

Z odôvodnenia rozsudku vo veci sp. zn. 8SŽ/6/2012 vyplýva, že dôvodom zrušenia rozhodnutia mala byť jeho nepreskúmateľnosť zapríčinená tým, že hoci v odôvodnení rozhodnutia Rada v súlade s právnym názorom vysloveným v rozsudkoch NS SR vo veciach sp. zn. 3SŽ/18/2011 a 3SŽ/24/2011 vymedzila okamih, ktorým dochádza k prerušeniu jednoty skutku (časový úsek, v ktorom je potrebné viacero porušení totožnej povinnosti označiť za pokračujúci správny delikt), tento záver nepremietla do výrokovej časti rozhodnutia, keďže rozhodnutím č. RP/10/2012 bolo rozhodnuté aj o správnych deliktach, ktoré sa stali 5. marca 2011 a 7. marca 2011, teda po doručení oznámenia o začatí správneho konania (ktoré je okamihom prerušujúcim jednotu skutku) vo veci odvysielania prvého reklamného šotu na liek bez riadnej výzvy.

Vzhľadom na záver NS SR vyslovený v rozsudku vo veci sp. zn. 8SŽ/6/2012, prijala Rada rozhodnutie č. RP/017/2013 z 12. marca 2013, ktorým rozhodla o čiastkových útokoch (odvysielaných reklamných šotoch), ktoré sa stali v časovom rozmedzí od odvysielania reklamného šotu na liek Pantoloc control (t. j. od 7. decembra 2010) do doručenia prvého oznámenia o začatí správneho konania, teda do doručenia oznámenia o začatí správneho konania vo veci možného porušenia § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii v súvislosti s odvysielaním reklamného šotu na liek Pantoloc control dňa 7. decembra 2010 o cca 18:40 hod, ktoré bolo účastníkovi konania doručené dňa 1. marca 2011. V tomto časovom rozmedzí účastník konania odvysielal reklamné šoty na lieky Pantoloc control (7. decembra 2010 o cca 18:40 hod, 18. decembra 2010 o cca 12:33 hod a 22:47 hod, 19. decembra 2010 o cca 17:45 hod a 19:30 hod a 26. decembra 2010 o cca 19:24 hod), MIG-400 (18. decembra 2010 o cca 20:51 hod), ASPIRIN COMPLEX (22. januára 2011 o cca 21:33 hod), COLDREX MaxCrip Lemon (22. januára 2011 o cca 21:53 hod), Theraflu prechladnutie a chrípka (12. decembra 2010 o cca 21:53 hod a 22. januára 2011 o cca 20:10 hod), Voltaren Emulgel (22. januára 2011 o cca 20:36 hod), Tantum Verde (12. februára 2011 o cca 10:58 hod), MUCOSOLVAN Retard (7. januára 2011 o cca 20:32 hod), Linex (13. januára 2011 o cca 21:29 hod), Olynth HA (18. decembra 2010 o cca 13:12 hod a o cca 21:29 hod).

Reklamné šoty na lieky Olynth HA (odvysielaný dňa 5. marca 2011 o cca 22:33 hod) a Nalgesin S (odvysielaný dňa 7. marca 2011 o cca 19:50 hod) budú posúdené ako čiastkové delikty, o ktorých Rada rozhodne samostatným rozhodnutím, nakoľko sa stali až po doručení oznámenia o začatí správneho konania vo veci odvysielania reklamného šotu na liek Pantoloc control dňa 7. decembra 2010 o cca 18:40 hod.

Relevantným dátumom je doručenie oznámenia o začatí správneho konania vo veci odvysielania reklamného šotu na liek Pantoloc control dňa 7. decembra 2010 o cca 18:40 hod, nakoľko tento reklamný šot bol odvysielaný ako prvý zo všetkých reklamných šotov na lieky posudzovaných v rámci rozhodnutia č. RP/10/2012, ako aj zo všetkých reklamných šotov, ktoré Rada na základe monitoringu zameraného na kontrolu dodržiavania povinnosti podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii posudzovala. Jeho odvysielaním došlo k spáchaniu čiastkového útoku, ku ktorému sa pridružovali ďalšie čiastkové útoky spáchané až do doručenia oznámenia o začatí správneho konania vo veci odvysielania reklamného šotu na liek Pantoloc control dňa 7. decembra 2010 o cca 18:40 hod. V zmysle fikcie prebranej analogicky z Trestného zákona (prerušenie jednoty skutku) po doručení oznámenia o začatí správneho konania dochádza k páchaniu nového správneho deliktu, resp. k páchaniu čiastkových útokov nového správneho deliktu.

Rada poukázala na skutočnosť, že predmetným rozhodnutím nebolo rozhodnuté o všetkých čiastkových útokoch. Rada do vydania predmetného rozhodnutia nebola objektívne schopná rozhodnúť o všetkých čiastkových útokoch, nakoľko o niektorých z nich rozhodla už prv rozhodnutím č. RP/027/2012 (po doručení zrušujúcich rozsudkov vo veciach reklamných šotov na lieky odvysielaných v dňoch 31. decembra 2010, 22. januára 2011, 12. februára 2011, 7. januára 2011, 22. januára 2011). Rozhodnutie

Rady č. RP/027/2012 je predmetom súdneho konania vo veci sp. zn. 6SŽ/16/2012. Z uvedeného vyplýva, že k spojeniu vecí za účelom vydania jedného rozhodnutia nemôže dôjsť v prípade, ak je to objektívne nemožné. Objektívna nemožnosť vydať jedno rozhodnutie pri viacerých čiastkových útokoch je daná špecifikami správneho konania a právnou úpravou správnych deliktov.

V súlade s právnymi názormi NS SR uvedenými vyššie, Rada za čiastkové útoky, ktoré sa stali v čase od spáchania prvého čiastkového útoku po doručenia oznámenia o začatí správneho konania vo veci spáchania prvého čiastkového útoku uložila jednu sankciu, pričom podrobne opísala skutok, ktorým účastník konania porušil § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii.

Ďalej Rada v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne opísala skutkový stav každého čiastkového skutku a dôvody, pre ktoré považovala výzvu podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii v jednotlivých prípadoch za nedostatočne jasnú a zrozumiteľnú.

S poukazom na požiadavku najvyššieho súdu vyslovenú v zrušujúcich rozsudkoch, v zmysle ktorej úlohou Rady v tomto konaní bolo presne určiť kritéria používané pre stanovenie dostatočnej dĺžky zobrazenia informácie a určiť hranice, v ktorých by sa mal trestaný vysielateľ v budúcnosti pohybovať, uviedla, že nie je možné určiť potrebnú dĺžku zobrazenia textovej informácie paušálne, keďže posúdenie tejto otázky je závislé od viacerých kritérií, ktoré sú vždy dané individuálne konkrétnym prípadom. Konštatovala, že takýmito kritériami sú najmä veľkosť a umiestňovanie písma textu, skutočnosť, či text výzvy je zobrazený samostatne alebo je zakomponovaný do dlhšej textovej informácie, kontrastu farby písma výzvy a podkladu, na ktorom sa text nachádza a skutočnosť, či pozornosť diváka nie je rozptyľovaná iným dejom prebiehajúcim súčasne s výzvou. Podľa názoru Rady paušálne kvalifikovať jednotlivé hodnoty uvedených kritérií nie je možné, závisí to od kombinácie uvedených kritérií, majúci za to, že ak má byť výzva v zmysle § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii jednoznačná a zrozumiteľná, vysielateľ je povinný zohľadniť všetky vyššie uvedené kritériá a to najmä veľkosť písma a čas jej zobrazenia tak, aby bol priemerný divák danú výzvu schopný prečítať bez zvláštného sústredenia.

Rada dospela k záveru, že žiadna z výziev v sankcionovaných reklamných šotoch nebola takého charakteru, že by ju bolo možné bez zvláštného sústredenia diváka prečítať v čase, po ktorý bola zobrazená na obrazovke a z toho dôvodu nezodpovedala zákonnej požiadavke jednoznačnosti a zrozumiteľnosti. Účastník konania už bol s uvedeným výkladom Rady oboznámený, nakoľko o správnom uplatnení jednoznačnej a zrozumiteľnej výzvy na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku bol upozornený už rozhodnutiami č. RL/47/2088, RP/24/2009 a RP/30/2009. Rovnako bol účastník konania oboznámený s judikatúrou NS SR v tejto oblasti. Rada v odôvodnení rozhodnutia citovala z rozsudkov najvyššieho súdu 3SŽ/11/2008, 3SŽ/52/2009 a 2SŽ/3/2009 vzťahujúcich sa na rovnakú problematiku.

Pri určovaní výšky pokuty Rada konštatovala, že zohľadnila najmä závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia, rozsah a dosah vysielania, trvanie a následky porušenia povinnosti a spôsob porušenia povinnosti, rovnako i skutočnosť, že povinnosť uložená v § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii bola vysielateľom porušená 17 čiastkovými útokmi (odvysielanými reklamným šotmi). Dospela k záveru, že ak správny delikt pozostáva z viacerých čiastkových útokov, ktoré by za iných okolností mohli byť samostatné správne delikty, zvyšuje sa tým závažnosť konania vysielateľa. Z tohto dôvodu uložila Rada pokutu vo výške jedenásť násobku minimálnej pokuty (jedenásť správnych konaní). Rada zohľadnila i skutočnosť, že hoci si účastník konania vzhľadom na predchádzajúce rozhodnutia Rady a judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky mohol a mal byť vedomý svojho protiprávneho konania, opakovane porušoval predmetné ustanovenie zákona o vysielaní a retransmisii, v dôsledku čoho bola závažnosť jeho konania vysoká.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporkyne podala navrhovateľka v zákonnej lehote opravný prostriedok a žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušil, eventuálne aby adekvátne znížil uloženú sankciu, a to v nadväznosti na posledne právoplatne uloženú sankciu v obdobnej veci (4 000 €).

Zákon v ustanovení § 33 ods. 4 písm. a/ a b/ stanovuje povinnosť vysielateľa uviesť jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie použitia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku a povinnosť uviesť odporúčanie poradiť sa o použití lieku s osobou oprávnenou predpisovať alebo vydávať lieky. Takáto informácia bola počas vysielania predmetných reklamných spotov odvysielaná. Jednoznačnosť bola daná tým, že sa na obrazovke v rozsahu cca 3 - 6 sekúnd na pozadí spotu rozličnými grafickými a farebnými variantmi objavil vizuálne zdôraznený text s textom poučenia, teda jednoznačne bola divákovi daná vizuálne zrejmá informácia o skutočnosti, ktorú zákon v ustanovení § 33 ods. 4 písm. a/ vyžaduje, táto informácia bola zrozumiteľná, jasná, teda jednoznačná. Zrozumiteľnosť bola daná tým, že sa text poučenia zobrazil vizuálne spravidla v dolnej tretine obrazovky, v dostatočnom grafickom rozlíšení od ostatného vizuálneho diania na obrazovke v rovnakom časovom limite a po dostatočne dlhú dobu. Bol použitý bežný a ľahko čitateľný fond písma, písmená boli farebne odlišené. Časový interval zobrazenia textu poučenia bol v celkovom rozsahu cca 3 - 6 sekúnd z celkového času trvania reklamného spotu v dĺžke 10-20 sekúnd, teda trval minimálne cca jednu tretinu z celkového rozsahu trvania reklamného spotu.

V súlade s ustanovením § 33 ods. 4 písm. a/ bolo odvysielané spravidla: „Čítajte pozorne písomnú informáciu pre používateľov“ (alebo rôzne verzie toho istého textu). V súlade s ustanovením § 33 ods. 4 písm. b/ bolo odvysielané spravidla: „O použití lieku sa poraďte s lekárom alebo lekárnikom.“ (alebo rôzne verzie toho istého textu).

Zákon nešpecifikuje, akú formu musí mať poučenie o použití lieku, nedefinuje, čo sa považuje za jednoznačnosť a zrozumiteľnosť poučenia o použití lieku, nešpecifikuje a neunifikuje textové znenie poučenia. Podľa navrhovateľky požiadavka stanovená v ustanovení § 33 ods. 4 písm. a/ bola náležite splnená.

Pokiaľ text uverejnený v reklamnom spote obsahoval aj iné informácie, tieto boli uvedené nad rámec zákona, k naplneniu ustanovenia zákona tak prišlo výlučne uverejnením zákonom definovaných poučení.

Navrhovateľka považuje zákon v časti ustanovenia § 33 ods. 4 písm. a/ a b/ za nejasný a nepresný, teda taký, ktorý obsahuje neurčité právne pojmy. Tieto umožňujú rôzny výklad a spôsobujú právnu neistotu vysielateľa. Za neurčité právne pojmy označila pojmy „jednoznačná výzva“ a „zrozumiteľná výzva“.

Následne navrhovateľka v odvolaní citovala „Právny rozbor Advokátni kancelár JUDr. Anna Stará pre Objednateľa: Rada pro rozhlasové a televizní vysílání z 11. duba 2006, Praha“, ktorý sa venoval neurčitým právnym pojmom a správne mu uváženiu.

Navrhovateľka v odvolaní namietala, že odporkyňa nikdy počas platnosti zákona a počas vysielania navrhovateľky sa nevysporiadala s otázkami, ktoré by stanovili kritéria a hranice v nadväznosti na zákonnú požiadavku § 33 ods. 4 písm. a/ a b/ zákona o vysielaní a retransmisii. Výklad zákona vzhľadom na jeho neurčitosť a nejednoznačnosť tak musela uskutočniť výlučne navrhovateľka ako vysielateľ.

Správny orgán ako orgán zodpovedný za dodržiavanie pravidiel a ustanovení zákona a vykonávajúci dohľad nad dodržiavaním ustanovení zákona sa dobrovoľne z tohto procesu vyčlenil a neposkytol vysielateľom žiadne stanovisko k veci napriek zjavnej snahe navrhovateľky o jednotiaci výklad.

Samotný správny orgán vo svojom rozhodnutí uvádza, že účastník konania v predmetných správnych konaniach v rámci ústnych aj písomných podaní deklaroval svoju vôľu spoločným postupom so správnym orgánom stanoviť pravidlá pre zabezpečenie výkladu jednotlivých neurčitých právnych pojmov / jednoznačnosť, zrozumiteľnosť/. Správny orgán si tento postup navrhovateľa však tendenčne a bezdôvodne vykladá ako "priznanie podielu viny" a všetku zodpovednosť takýmto svojim konaním kladie výlučne na účastníka konania. Sám v RP/ 10/2012 uviedol, že účastník správnych konaní ".... poukázal na svoju snahu o nápravu vzniknutej situácie a predchádzanie možným porušeniam zákona č. 308/2000 Z. z" A ďalej správny orgán absolútne bezprecedentne uvádza: "..... Snahu účastníka

konania ... správny orgán víta dodáva, že z hľadiska naplnenia skutkovej podstaty správneho deliktu je táto skutočnosť irelevantná ... "

Navrhovateľka považuje takýto právny názor vyslovený v písomnom správnom akte správneho orgánu, ktorým tento ukladá sankciu v takej vysokej úhrnnej výške za absurdný a považuje ho za výsmech vo vzťahu ku všetkým úkonom účastníka konania v predmetných správnych konaniach.

Z jednotlivých zrušujúcich rozsudkov NS SR vyplynulo, že správny orgán v daných skutkových veciach pochybil, pokiaľ začal jednotlivé správne konania za jednotlivé čiastkové útoky, ktoré bolo treba podriaďiť právnej úprave trestného zákona a posudzovať ich ako jeden trestný čin. Podľa zrušujúcich rozsudkov NS SR bolo úlohou odporkyne jasne určiť kritériá používané pre stanovenie dostatočnej dĺžky zobrazenia informácie a určiť hranice, v ktorých by sa mal trestaný vysielateľ v budúcnosti pohybovať. Správny orgán vydaním RP/017/2013 dňa 12. marca 2013 však nekonal v intenciách výkladu zrušujúcich rozsudkov NSSR a nepodriadil svoj právny názor názoru NSSR v danej veci. Správny orgán mal začať nové správne konanie, v ktorom by spojil predmetné správne konania do jedného. Účastníkovi konania mala byť táto skutočnosť oznámená a mal dostať možnosť sa k nej vyjadriť. Správny orgán nerešpektoval tento právny názor NS SR, v konaní pokračoval po doručení zrušujúcich rozsudkov tak, že vydal jedno rozhodnutie vo veci všetkých jedenástich správnych konaní, teda zjednodušil svoj postup a porušil všetky zásady správneho konania. Účastník nemal vedomosť o takomto konaní a postupe správneho orgánu, nie je mu zrejmé, na základe čoho spojil predmetné správne konania, nebolo mu doručené oznámenie o začatí správneho konania alebo o spojení predmetných správnych konaní do jedného konania, nemal možnosť vyjadriť sa k veci, toto právo mu bolo postupom správneho orgánu upreté a bol postavený do absolútne nerovnoprávneho postavenia účastníka konania.

Navrhovateľka namietala i spôsob vypočítania výšky sankcie, nakoľko tento nerešpektoval princípy spravodlivosti a rovnosti správneho trestania v obdobných prípadoch. Navrhovateľka bola naposledy za porušenie § 33 ods. 4 písm. a/ právoplatne sankcionovaná pokutou 4 000 eur. Každá ďalšia uložená pokuta za obdobné porušenie zákona musí reflektovať naposledy právoplatne uloženú sankciu a jej výška musí byť riadne odôvodnená. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 8Sžo/28/2007 a na zásady pre ukladanie úhrnného trestu za trestné činy, navrhovateľka uviedla, že podstatou úhrnného trestu je, že páchatelovi musí byť za zbiehajúcu sa trestnú činnosť uložený vždy len jediný a jednotný trest, uložený za najťažší zo zbiehajúcich sa trestných činov.

Záverom znovu trvala na svojom názore, že všetky reklamné spoty obsahovali výzvu v súlade so zákonom, a to vo forme a spôsobom, ktorý navrhovateľka mohla zo zákona pochopiť a aplikovať v praxi ako zrejmý. Iný výklad alebo iné pravidlá jej k dispozícii neboli.

K opravnému prostriedku navrhovateľky sa vyjadrila odporkyňa a navrhovala napadnuté rozhodnutie potvrdiť, eventuálne, v prípade, že najvyšší súd dospeje k záveru, že uložená sankcia bola príliš vysoká, navrhovala zmeniť napadnuté rozhodnutie, uloženú sankciu znížiť a vo zvyšnej časti rozhodnutie potvrdiť.

K dodržaniu zákonnej podmienky jednoznačnosti a zrozumiteľnosti výzvy podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii Rada uviedla, že pri každej výzve bol použitý drobný text, ktorý bol výrazne menší ako reklamný text a v niektorých prípadoch bola jeho čitateľnosť znížená aj z dôvodu nízkeho farebného kontrastu textu s pozadím. Z uvedeného dôvodu preto nemožno považovať výzvu uvedenú v posudzovaných reklamných šotoch za jednoznačnú a zrozumiteľnú. Poukázala pritom na rozsudky najvyššieho súdu 3Sž/22/2011, 3Sž/20/2011, 6Sž/26/2011, 6Sž/7/2012. Odporkyňa tiež uviedla, že je irelevantné, aká je relatívna dĺžka trvania zobrazenia výzvy k celkovej dĺžke trvania reklamného spotu, podstatné je, či je dĺžka trvania zobrazenia výzvy dostatočná na to, aby ju divák vedel stihnúť prečítať.

Pokiaľ navrhovateľka namietala nejednoznačnosť právnej úpravy a chýbajúci výklad pojmov zo strany správneho orgánu, odporkyňa uviedla, že za porušenie predmetného ustanovenia bola navrhovateľka už

trikrát právoplatne sankcionovaná a tiež bola oboznámená s judikatúrou najvyššieho súdu, na ktorú Rada poukázala aj v napadnutom rozhodnutí (2SŽ/3/2009, 3SŽ/52/2009, 3SŽ/11/2008). Preto nemožno súhlasiť s tvrdením navrhovateľky o jej právnej neistote. Odporkyňa tiež uviedla, že nemá kompetenciu vydávať dokumenty obsahujúce výklad jednotlivých zákonných ustanovení. Výkladové pravidlá pre jednotlivé ustanovenia zákona o vysielaní a retransmisii tvorí Rada a správne súdy svojou rozhodovacou činnosťou a nie navrhovateľka svojou vysielacou praxou. Výklad vysielateľa preto musí byť v medziach rozhodovacej praxe Rady a judikatúry správnych súdov.

K podielu viny navrhovateľky na porušení zákona odporkyňa uviedla, že nespochybňuje jej tvrdenie o porušení zmluvných podmienok zadávateľmi reklám (klientmi navrhovateľky). Zodpovednosť z tohto porušenia je však zodpovednosťou súkromnoprávnou, avšak navrhovateľka nesie za obsah svojho vysielania výlučnú objektívnu zodpovednosť.

K otázke porušenia procesných práv účastníka správneho konania, keď nebolo začaté nové správne konanie vo veci, Rada uviedla, že požiadavka začať nové správne konanie nevyplyva zo žiadneho zo zrušujúcich rozsudkov najvyššieho súdu vzťahujúcich sa na prejednávanú vec. Správny poriadok nepozná inštitút „spojenia“ správnych konaní, pričom spojením je v danom kontexte potrebné rozumieť vydanie jedného rozhodnutia, ktorým bude uložená jedna sankcia za všetky jednotlivé čiastkové útoky pokračujúceho správneho deliktu. Pokiaľ navrhovateľke nebolo zrejmé, na základe čoho správny orgán spojil predmetné správne konania, odporkyňa pripomína, že dôvodom tohto spojenia bola viazanosť právnym názorom NS SR vysloveným v predmetných zrušujúcich rozsudkoch NS SR, s ktorými bola navrhovateľka ako účastník konania oboznámená. Preto ju odporkyňa nemusela v rámci ďalšieho konania informovať o tom, že v predmetných veciach spojí jednotlivé konania a vydá jedno rozhodnutie a ani jej poskytnúť možnosť k tomuto "plánovanému" spojeniu sa vyjadriť. Navrhovateľka mala možnosť vyjadriť sa k veci, pretože vo všetkých správnych konaniach sa vyjadrila tak písomne, ako aj v rámci nariadeného ústneho pojednávania. Ani NS SR vo svojich zrušujúcich rozsudkoch nekonštatoval, že by jej právo na vyjadrenie sa k predmetu správneho konania bolo porušené. Po zrušení jednotlivých rozhodnutí Rady nebol dôvod, aby Rada opätovne vyzvala navrhovateľku na vyjadrenie sa k predmetu konania. Predmet konania sa nijak nezmenil, navyše k meritu veci mala možnosť vyjadriť sa nie len v konaniach pred Radou, ale aj v konaniach pred NS SR. Postup Rady pri vydávaní jediného rozhodnutia vo veci viacerých čiastkových útokov, pri ktorých bolo začatých viacero správnych konaní, vyplýval z viazanosti názorom NS SR.

K námietke týkajúcej sa stanovenia výšky pokuty Rada uviedla, že tvrdenia navrhovateľky sú zavádzajúce, nakoľko Rada v rozhodnutí viackrát uviedla, že predmetný správny delikt posudzovala ako pokračovací.

Ohľadom spôsobu určenia výšky uloženej sankcie Rada poukázala na skutočnosť, že jednotlivé čiastkové útoky by za iných okolností (ak by neboli súčasťou pokračujúceho deliktu), naplnili skutkovú podstatu správneho deliktu aj samostatne. V takom prípade by sa nejednalo o pokračovací, ale o "bežný" správny delikt spáchaný jedným skutkom. Rada touto úvahou chcela poukázať na skutočnosť, že celková závažnosť pokračovacieho správneho deliktu, ktorý je spáchaný viacerými čiastkovými útokmi, je logicky vyššia, ako je tomu v prípade deliktu spáchaného jedným skutkom, pričom za závažnejší správny delikt musí byť uložená prísnejšia sankcia.

Odporkyňa poukázala na to, že za predmetný správny delikt zákon umožňuje uložiť sankciu až do výšky 165 969 €. Výška uloženej sankcie 36 509 €, hoci ju navrhovateľka považuje za vysokú, je teda len približne v jednej štvrtine zákonom stanovenej sadzby. Len ťažko si možno predstaviť, za aké iné porušenie § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii by bolo možné uložiť tak vysokú sankciu, ak nie za opakované porušenie zákona multiregionálnym vysielateľom obzvlášť závažným spôsobom (viaceré čiastkové útoky), ktorý z predchádzajúcich rozhodnutí Rady ako aj NS SR musel viesť, že jeho konanie je správnym deliktom.

Odporkyňa pri ukladaní sankcie použila správnu úvahu, ktorú podrobne vysvetlila tak vyššie ako aj v

napadnutom rozhodnutí a domnieva sa, že táto správna úvaha je v súlade so zásadami logického myslenia a nie je v rozpore so zákonom. Uložení sankciu preto považuje za zákonnú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a mu predchádzajúce správne konania postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 250l a nasl. O.s.p. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívnych spisov č. 105- PLO/O-903/2011, 153-PLO/O-1616/2011, 162-PLO/O-1625/2011, 164-PLO/O-1627/2011, 157-PLO/O-1620/2011, 160-PLO/O-1623/2011, 274-PLO/O-2405/2011, 245-PLO/O-2088/2011, 247-PLO/O-2090/2011, 151-PLO/O-1614/2011, 152-PLO/O-1615/2011, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov konania na pojednávaní, dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je sú dôvodný.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup správneho orgánu (odporkyne), ktorým bola navrhovateľke uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/, určená podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii.

Podľa § 4 ods. 1 až 4 zákona o vysielaní a retransmisii poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Činnosť rady vyplývajúcu z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia rady a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len "kancelária").

Podľa § 5 ods. 1 písm. g/, h/, m/ a n/ zákona o vysielaní a retransmisii do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby, vybavovať sťažnosti na porušenie tohto zákona podľa § 14a.

Podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii vysielaná reklama na lieky okrem liekov podľa odseku 3 a § 31a ods. 10 musí byť rozoznateľná, nezaujatá, pravdivá a overiteľná a musí zodpovedať požiadavke ochrany jednotlivca pred poškodením. Reklama musí obsahovať jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku.

Podľa § 64 ods. 1 až 3 zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

a) upozornenie na porušenie zákona,

- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Sankciu podľa odseku 1 písm. d/ rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b/) alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. e/].

Pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3 319 eur do 165 969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49 790 eur, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že odporkyňa v predmetnej veci postupovala náležite v intenciách názoru najvyššieho súdu vysloveného v rozhodnutiach, ktorými boli predchádzajúce rozhodnutia Rady vydané v uvedených správnych konaniach zrušené. Odporkyňa vo veci rozhodla v zmysle citovaných právnych noriem, pred vydaním rozhodnutia si zadovážila dostatok relevantných dôkazov, a teda vychádzala z dostatočne objasneného skutkového stavu veci, v konaní sa nedopustila ani takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia, a preto napadnuté rozhodnutie odporkyne je možné považovať za súladné so zákonom.

Najvyšší súd súhlasí s konštatovaním správneho orgánu, že zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii.

V administratívnom konaní, predmetom ktorého je objasňovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je teda podstatná skutočnosť, či účastník správneho konania správny delikt spáchal, pričom

podmienky, za ktorých k spáchaniu deliktu došlo, ako aj následky ním spôsobené môžu mať vplyv len na výšku ukladanej sankcie. V správnom konaní správny orgán rozhodujúci podľa ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii postupuje subsidiárne podľa ustanovení správneho poriadku, a vzhľadom na nedostatok špeciálnej zákonnej úpravy administratívneho trestania pri posudzovaní správneho deliktu a ukladaní sankcie postupuje správny orgán „*analogiae legis*“ podľa ustanovení trestnoprávnych noriem (Trestný zákon, Trestný poriadok). Uvedený právny záver vyplýva aj zo znenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.), keď Dohovor v článku 6 ods. 1 veta prvá uvádza slovné spojenie: „akékoľvek trestné obvinenie“, z čoho vyplýva nevyhnutnosť poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívna zodpovednosť.

Účelom zákonnej regulácie vysielania reklamy na lieky je zabezpečiť ochranu divákov (recipientov informácií odvysielaných v reklame) pred poškodením zdravia. Výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku možno považovať za zrozumiteľnú a jednoznačnú, ak je v dostatočnej veľkosti a v dostatočnom časovom rozsahu zobrazená tak, aby priemerne vnímajúci divák sa v jej texte vedel zorientovať a aby bol schopný zamerať svoju pozornosť na prečítanie a pochopenie jej významu. Najvyšší súd po oboznámení sa so záznamom odvysielaných reklamných šotov dospel k záveru zhodnému s názorom odporkyne, že v danom prípade žiadnu z výziev v jednotlivých skutkoch kladených navrhovateľke za vinu, nemožno označiť ako zrozumiteľnú a jednoznačnú, pretože vzhľadom k nedostatočnej časovej dĺžke a grafickej úprave jej zobrazenia sa nedala prečítať. Zákonodarca v zákone o vysielaní a retransmisii bližšie nešpecifikuje, akú podobu má mať výzva na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku, avšak z obsahu právnej normy vyplýva, že výzva má byť zrozumiteľná a jednoznačná, a teda je na vysielateľovi zvoliť formu takejto výzvy, aby priemerne vnímajúci divák bol schopný sa s ňou oboznámiť. Rada v odôvodnení napadnutého rozhodnutia podrobne opísala skutkový stav každého čiastkového porušenia zákona a dôvody, pre ktoré považovala výzvu podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii v jednotlivých prípadoch za nedostatočne jasnú a zrozumiteľnú.

S poukazom na požiadavku najvyššieho súdu vyslovenú v zrušujúcich rozhodnutiach, v zmysle ktorej úlohou Rady v tomto konaní bolo podať presné objasnenie kritérií používaných pre stanovenie nevyhnutnej dĺžky zobrazenia informácie a určiť hranice, v ktorých by sa mal trestaný vysielateľ v budúcnosti pohybovať, najvyšší súd v danom prípade súhlasí s tvrdením Rady, že nie je možné určiť potrebnú dĺžku zobrazenia textovej informácie paušálne, teda všeobecne pre všetky prípady zobrazovania výzvy pri vysielaní reklamných šotov podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii, keďže posúdenie tejto otázky je závislé od viacerých kritérií, ktoré sú vždy dané individuálne konkrétnym prípadom.

Najvyšší súd nepovažuje za dôvodnú ani námietku navrhovateľky, že vydaním napadnutého rozhodnutia bez predchádzajúceho formálneho spojenia vecí do jedného správneho konania došlo k porušeniu zásad správneho konania. Rada vydala preskúmané rozhodnutie v správnych konaniach označených v úvodnej časti svojho rozhodnutia potom, ako predchádzajúce jej rozhodnutia v týchto správnych konaniach boli zrušené najvyšším súdom a vec jej bola vrátená na ďalšie konanie s uložením povinnosti posudzovať skutky kladené navrhovateľke za vinu v jednotlivých správnych konaniach za čiastkové útoky tzv. pokračovacieho správneho deliktu analogicky podľa trestnoprávnej úpravy (§ 122 ods. 10 Trestného zákona) a vydať jedno rozhodnutie a uložiť jednu sankciu. V zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii procesným právnym predpisom pre konanie Rady je správny poriadok. Správny poriadok neupravuje postup správneho orgánu v prípade, ak správny orgán rozhoduje o viacerých nárokoch účastníka konania a prichádzalo by do úvahy spojenie vecí. Z týchto dôvodov nie je možné vytýkať Rade, že nevydala formálne rozhodnutie (oznámenie) o spojení vecí potom, ako predchádzajúce rozhodnutia v jednotlivých správnych konaniach boli zrušené najvyšším súdom. Senát najvyššieho súdu súhlasí s argumentáciou správneho orgánu, že rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorými boli zrušené predchádzajúce rozhodnutia v predmetných správnych konaniach, boli navrhovateľke doručené a mala teda vedomosť o uložení povinnosti Rade rozhodnúť jedným

rozhodnutím o uložení sankcie za jednotlivé skutky, ktoré boli predmetom označených správnych konaní.

Pokiaľ navrhovateľka namietala, že odporkyňa pri ukladaní sankcie postupovala nezákonným spôsobom, najvyšší súd sa s touto jej námietkou nestotožnil. Sankcie a postup ich ukladania zákonodarca ustanovil v § 64 zákona o vysielaní a retransmisii s odkazom na správny poriadok (§ 71). Z obsahu preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že Rada postupovala v intenciách názoru najvyššieho súdu vysloveného v zrušujúcich rozsudkoch a teda jednotlivé porušenia právnej povinnosti posudzovala ako čiastkové útoky pokračujúceho deliktu analogicky v zmysle trestnoprávnych zásad pre nedostatok právnej úpravy sankcionovania správnych deliktov. V tejto súvislosti senát najvyššieho súdu zastáva názor, že i keď povinnosťou Rady je v prípade administratívneho trestania postupovať v zmysle trestnoprávnych zásad analogicky, to však vzhľadom na charakter postavenia Rady ako aj na charakter administratívneho trestania podľa o vysielaní a retransmisii neznamena, že Rada pri posudzovaní porušenia právnej povinnosti a ukladaní sankcie za takéto porušenie postupuje priamo podľa trestnoprávnej úpravy (Trestného poriadku a Trestného zákona).

Odporkyňa ako orgán verejnej správy je zákonom zmocnená posúdiť porušenie právnej povinnosti vysielateľa a na základe správnej úvahy uložiť zákonom dovoľenú sankciu. Súd je v rámci súdneho prieskumu oprávnený posúdiť, či správny orgán konal a rozhodol v medziach zákona a či pri správnom uvážení sa riadil zákonnými princípmi ako aj zásadami logického uvažovania. Zákonodarca v § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii ustanovuje, že Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3 319 eur do 165 969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49 790 eur, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu. Preskúmaným rozhodnutím Rada uložila navrhovateľke za pokračujúci správny delikt pokutu vo výške 36 509 eur. Vzhľadom na rozsah sadzby pokuty ustanovenej v § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii je nesporné, že Rada uložila pokutu na dolnej hranici (v spodnej štvrtine) zákonom ustanovenej sadzby. Pokiaľ Rada uložila jednu sankciu za všetkých jedenásť čiastkových útokov vo výške 36 509 eur zo zákonom stanoveného rozpätia pokuty od 3 319 eur do 165 969 eur, najvyšší súd konštatuje, že Rada určila výšku pokuty v rozsahu správnej úvahy zákonom dovoľenej, pričom výšku uloženej sankcie zákonne a logicky odôvodnila. Možno súhlasiť s argumentáciou Rady že skutočnosť, že predmetný administratívny delikt pozostával z jedenástich čiastkových útokov, zvyšuje závažnosť spáchaného deliktu, a preto aj sankcia za pokračujúci správny delikt pozostávajúci z viacerých čiastkových útokov musí byť vyššia ako sankcia uložená za správny delikt pozostávajúci z jedného skutku. Pokiaľ sa i javí postup Rady pri určení výšky sankcie, keď pri jej výške vychádzala z minimálnej výšky zákonom stanovenej pokuty za predmetný správny delikt (3 319 eur), ktorú násobila jedenásť násobkom vzhľadom k jedenástim čiastkovým útokom, za netradičný, nie je však možné takto určenú výšku sankcie považovať za rozpornú so zásadami správneho trestania. Najvyšší súd súhlasí s názorom Rady, že pri určení výšky uloženej pokuty je potrebné prihliadať na skutočnosť, že predmetný delikt bol tvorený viacerými čiastkovými útokmi, čo zvyšuje jeho závažnosť, a preto pri určení výšky pokuty podľa právnej normy stanovujúcej rovnakú sadzbu pokuty za jednotlivé čiastkové útoky, je potrebné vychádzať z rozsahu zákonom stanovenej sadzby pokuty, pričom na ďalšie čiastkové útoky sa prihliada ako na prirážajúcu okolnosť.

Odvolací súd z uvedených dôvodov námietky navrhovateľa vznesené proti rozhodnutiu Rady nepovažoval za relevantné k vyhovneniu jeho odvolania.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako vecne správne a v súlade so zákonom potvrdil podľa § 250q ods. 2 O.s.p..

O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2. Navrhovateľke nepriznal náhradu trov konania, pretože bola v konaní neúspešná.

O povinnosti navrhovateľky zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok rozhodol najvyšší

súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a podľa položky 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, podľa ktorého je navrhovateľka povinná zaplatiť na účet najvyššieho súdu súdny poplatok v sume 500 €.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.